

ת"פ 15121/05/17 - מדינת ישראל נגד יורי חנימוב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 15121-05-17 מדינת ישראל נ' חנימוב
לפני כבוד השופטת דנה אמיר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יורי חנימוב

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד כלב לופז

ב"כ הנאשם עו"ד יעל ניסן פינקלמן

הנאשם התייצב

הכרעת דין

בפתח הדברים אודיע כי מצאתי להרשיע את הנאשם בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), עבירת הפרעה לשוטר במילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק העונשין, ועבירת שימוש בכוח או באיומים כדי למנוע מעצר חוקי, לפי סעיף 47(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) (נוסח משולב), תשכ"ט-1969 (להלן: "**הפסד"פ**"). לצד זאת לזכותו מעבירת העלבת עובד ציבור על פי סעיף 288 לחוק העונשין.

תמצית כתב אישום והמענה

1. על פי המפורט בכתב האישום, ביום 26.12.16 בשעה 14:57 או בסמוך לכך, ברחוב החלוצים 2 אור יהודה, השכנה דיווחה למשטרה ש"שכן מכה את החברה שלו, נשמע שדברים נשברים וצרחות של חברה". בעקבות הדיווח הגיע למקום השוטר חילף, אשר ביצע תפקידו כחוק, והבחין בשכנים שעמדו ברחוב מחוץ לבית הנאשם. השוטר חילף ביקש מהנאשם להזדהות ובכוונה להפריע לשוטר במילוי תפקידו סירב הנאשם להזדהות. השוטר הבחין בכך שביתו של הנאשם מבולגן וחפצים שבורים וזרוקים על הרצפה.

2. הנאשם העליב את השוטר בכך שצעק: "יא בן זונה בן אלף" כאשר העלבון נגע במילוי תפקידו של השוטר. בהמשך איים הנאשם על השוטר בפגיעה שלא כדין בגופו, בפרנסתו ובשמו הטוב בכך שצעק: "אני אשחט אותך".

על זה שנכנסת אליי הביתה הלוואי והילדים שלך ימותו וכל המשפחה שלך, אנחנו נגיע לבית המשפט ואני אראה לך מה זה אתה תצא מהמשטרה לא תישאר יום אחד במשטרה", בכוונה להפחיד או להקניט. השוטר ניסה לשוחח עם חברתו של הנאשם אך היא סימנה בידה שהיא לא רוצה לדבר. השוטר הודיע לנאשם על מעצרו ובתגובה המשיך הנאשם לקלל ותקף את השוטר בכך שדחף אותו ובהמשך התנגד הנאשם בכוח למעצר חוקי בכך שסירב להתלוות אל השוטר לניידת.

3. לאחר שהובא לתחנת מסובים המשיך הנאשם ואיים על השוטר בפגיעה שלא כדין בגופו או משפחתו בכך שאמר: "אני אשחט אותך ואת כל המשפחה שלך יא חתיכת בן זונה, הלוואי וכל הילדים שלך ימותו. אתה היטלר, אתה אפס הלוואי והאימא הזונה שלך תמות", בכוונה להפחיד או להקניט.

4. בדיון שהתקיים ביום 5.6.2018 כפר הנאשם במפורט בכתב האישום. הנאשם הודה שהיה בזמן האירוע במקום, אך לדבריו השוטר ושוטרים אחרים שנכנסו לדירתו, נהגו כלפיו בברוטליות ובאלימות. הנאשם כפר בכך שהעליב את השוטרים, איים עליהם והתנגד למעצר. בדיון שהתקיים ביום 17.12.2018 ביקשה ב"כ הנאשם להוסיף לכפירה וטענה כי לא מפורט בכתב האישום מהו המעשה המהווה על פי הנטען הפרעה לשוטר לפי סעיף 3 לכתב האישום וכי אין קונקרטיות במעשה המיוחס לנאשם. עוד אישרה כי הנאשם אמר לשוטר יא בן זונה, כמפורט בסעיף 5 לכתב האישום, לטענתו תוך כדי שהשוטרים נכנסו לדירה בברוטליות, אזקו אותו בברוטליות ובכך תקפו אותו. כן הוסיפה כי הנאשם הוא אדם חולה שתוך ההתנהגות האלימה כלפיו אמר יא בן זונה. בנסיבות אלה לטענתה, ועל פי הפסיקה, אין המדובר בהכרח בעבירה של העלבת עובד ציבור. עוד ציינה לגבי סעיף 6 לכתב האישום כי המילים "אנחנו נגיע לבית משפט" אינן בגדר איום והוסיפה כי הנאשם כופר באמירה: "אני אשחט אותך". באשר לסעיף 8 לכתב האישום טענה כי סירוב להתלוות לשוטר לא מהווה התנגדות בכוח למעצר.

עיקר הראיות

5. מטעם המאשימה העיד **השוטר חילף**. לדבריו, הגיע לזירה בנהיגה מבצעית בעקבות אירוע שהתקבל לפיו מודיעה מדווחת על "**דברים נשברים, בלאגן וצרחות**". כשהגיע למקום הבחין בשכנים ואלה סימנו על דירת הנאשם שדלתה הייתה פתוחה. השוטר חילף העיד כי נכנס לדירה עם השוטרת מור ג'יאן שם הבחין בבלאגן, ודברים זרוקים ושבורים על הרצפה. בוצעה הפרדה בין בת זוגו של הנאשם והנאשם. בת זוגו של הנאשם בכתה וסימנה עם הידיים "לא לא" והיא אינה דוברת עברית. לדבריו של השוטר חילף הבחין בסימנים על ידיה וצילם בטבלט.

6. לדבריו: "**אחרי זה הלכתי לבחור, שהוא התחיל לקלל אותי ולצועק עלי, אני אשחט אותך ולמה אתה נכנס אלי הביתה. קילל אותי הרבה. בלי סוף. והיה גם ריח חזק של אלכוהול. שבאתי התקרבתי לכיוון שלו היה לו ריח חזק של אלכוהול**". לדבריו השוטר חילף: "**אחרי שהודעתי לו על המעצר בגין חשד להעלבת שוטר, איומים ותקיפת בת זוג, באתי לעצור אותו לכבול אותו והוא דחף אותי עם הידיים - מציג תנועה עם הידיים קדימה. באתי לשים לו אזיקים ואז הוא התחיל להתנגד עם הידיים שלו. לאחר מכן השתמשתי בכוח על מנת לכבול אותו... כבלתי אותו ולקחתי אותו לתחנה, כל הדרך רק קללות ואיומים. הגעתי לתא המעצר, עד שלקח אותו החוקר רק קללות ואיומים בלי סוף**". (ש' 26, בעמ' 5 לפרו'). לדבריו: "**בהתחלה שהתקרבתי אליו היה לו ריח חזק של אלכוהול ואז דחף אותי וכבלתי אותו בהתחלה ביד ימין עם צד אחד. הוא התנגד בהתחלה והצלחתי לכבול אותו ביד השנייה והכנסתי אותו לניידת**". (ש' 17 בעמ' 10 לפרו'). "**לאחר שהודעתי לו הכנסתי אותו לסטטוס עצור אז התקדמתי אליו כדי לעצור אותו ואז הוא דחף אותי**". (ש' 6 בעמ' 27 לפרו'). ועוד: "**הוא אמר לי בלי סוף אני אשחט אותך, אני אהרוג אותך. אתה תמות יא בן זונה. אמא של זונה, עד סוף המשמרת**

רק קילל". (ש' 6, בעמ' 6 לפרו'). לדברי השוטר חילף, הנאשם קילל אותו בעברית וברוסית. וכן: **"הוא אמר אני אשחט אותך אתה וכל המשפחה שלך חתיכת בן זונה, הלוואי וכל הילדים שלך ימותו, אתה היטלר. אתה אפס. הלוואי ואמא שלך הזונה תמות."** (ש' 1, בעמ' 11 לפרו').

7. לאחר שרוענן זכרוננו של השוטר חילף בדוח הפעולה שערך מיום האירוע מסר כי כאשר נכנס לבית הנאשם ביקש מהנאשם להזדהות והנאשם סירב. בחקירתו הנגדית הוסיף כי הנאשם מסר ששמו יורי אך סירב להציג תעודת זהות. לאחר מכן אף הבהיר כי כוונתו היא שהנאשם סירב למסור את מספר תעודת זהות, אותו לקח לבסוף מהחוקר שגבה את עדות הנאשם. השוטר חילף חזר וטען כי הנאשם אמר לו: **"אני אשחט אותך יא בן זונה, למה אתה נכנס אלי הביתה, אתה תמות."** (ש' 25, בעמ' 7 לפרו'). והוסיף: **"הוא אמר לי יא בן זונה יא בן אלף, אני אשחט אותך על זה שנכנסת אלי הביתה, הלוואי והילדים שלך ימותו וכל המשפחה שלך. ואז הוא אמר אנחנו נגיע לבית המשפט ואני אראה לך מה זה, אתה תצא מהמשטרה ולא תשאר יום אחד במשטרה..."** (ש' 28, בעמ' 7 לפרו'). השוטר חילף אישר כי הנאשם טען ששכנתו הזמינה משטרה כי היא יוצאת עם ערבי. באמצעות השוטר חילף הוגשו תמונות שצילם ביום האירוע של הנאשם ובת זוגו **1/ת** והוא ציין כי צילמן בתחנת המשטרה, הגם שתחילה מסר כי צילם את תמונות בת זוגו של הנאשם בדירה באמצעות הטבלט שנשא עמו. בעדותו הוסיף כי כנראה לא היה עמו טבלט בדירה והבהיר כי המדובר בהשערה. השוטר חילף אף העיד כי שאל את הנאשם כמה הוא שותה כי היה לו ריח ממש חזק של אלכוהול, והנאשם השיב לו בעברית כי אין זה מעניינו כמה הוא שותה בבית שלו.

8. באשר לשאלה האם נהגו השוטרים באלימות כלפי הנאשם השיב: **"...הנאשם דחף אותי בהתחלה כשהתקרבותי אליו ואז אזקתי אותו ביד ימין היא היד הראשונה לפי הדוח, ולאחר מכן כבלתי אותו בידים. לא התנהגנו באלימות"** (ש' 3, בעמ' 22 לפרו'). לדברי השוטר חילף אינו זוכר שסרב לתת כוס מים, לנאשם תוך שהדגיש כי בדרך כלל מאפשרים לחשודים לשתות מים וללכת לשירותים. כשנשאל בחקירה נגדית מדוע החזיר את הנאשם הביתה לאחר שקילל אותו השיב השוטר חילף: **"אם אני יכול לעשות מעשה טוב אין לי בעיה. לדברי השוטר חילף: "יש מקרים שאני מגיע לבתים שיש אלימות בבית וממצאים ואני מעכב את הבן אדם ולא עוצר אותו, אבל עקב המצב מה שהיה שם ההתנגדות אז נאלצתי לעצור אותו. אין מה לעשות. בגלל זה עצרתי אותו. ההתנגדות האלימה שלו."** (ש' 7, בעמ' 28 לפרו'). השוטר חילף אשר עומת בחקירה עם הטענה שאזק את הנאשם בברוטליות, הרביץ לו ונהג כלפיו באלימות, הכחיש כי נהג באלימות כלפי הנאשם וציין כי הנאשם דחף אותו (ש' 7, עמ' 22 לפרו').

9. אמנם השוטר חילף נזקק לריענון זכרוננו בדו"ח הפעולה, בפרט בקשר לסירוב הנאשם להזדהות, ולא דיוק תחילה באשר למקום בו צילם את הנאשם ובת זוגו (תחילה מסר שהצילום בוצע בדירה ולאחר מכן תיקן כי בוצע בתחנת המשטרה). כמו כן, ובקשר לכך, תחילה מסר כי היה בידו טבלט בעת האירוע, ולאחר מכן העיד כי הוא משער שהגיע לאירוע ללא טבלט. יחד עם זאת, השוטר חילף העיד אודות האירוע והתפתחותו בהרחבה, וגרסתו בקשר לתוכן הקללות והאיומים שהשמיע הנאשם, כמו גם דחיפתו על ידי הנאשם הייתה עקבית ואוטנטית. הנאשם אף השתמש במילים דומות לאלה שייחס לו השוטר חילף בעדותו בבית המשפט - ובעת שהעיד השוטר חילף התפרץ הנאשם, צעק, התלהם וכינה אותו היטלר - ויש בכך כדי לתמוך בגרסתו באשר למלל בו השתמש הנאשם והתנהלותו המתלהמת בכללותה.

10. בנוסף, זכ"ד מיום 26.12.16 שנערך על ידי השוטרת מור ג'יאן אשר הגיעה עם השוטר חילף לזירת האירוע והוגש בהסכמה **(2/ת)** תומך תמיכה מלאה בגרסת השוטר חילף בקשר לקללות ולאיומים שהשמיע הנאשם

כלפיו, כמו גם בקשר לכך שהנאשם דחף את השוטר חילף. לפי המפורט בת/2 שמעה השוטרת מור ג'אן את הנאשם מקלל את השוטר חילף ואומר לו "יא בן זונה, יא בן אלף, אני אשחט אותך, אנחנו עוד ניפגש, אתה היטלר, הלוואי שכל המשפחה שלך תמות, ההורים שלך, האחים שלך, אני אראה לך מה זה, אתה לא תישאר במשטרה, אני בן זונה אם לא יעיפו אותך מפה, אתה חתיכת אפס, אני הולך לזיין אותך ואת המשפחה שלך". בנוסף מציגת השוטרת מור ג'אן כי הנאשם דחף את השוטר חילף בדירה ואף חזר ואמר תוך כדי נסיעה לתחנה "אני אשחט אותך ואת כל המשפחה שלך".

11. לצד זאת, העידה בת זוגו של הנאשם ג'מילה. בעדותה פירטה כי בכתה ביום האירוע מאחר ולטענתה לא קיבלה כסף שהייתה זכאית לו מהבנק ומהדואר. כן אישרה שנשברו בדירה צלחות, לטענתה שתיים אשר נפלו. עוד ציינה את קולו החזק של הנאשם וטענה כי דיבר אתה. לטענתה השכנה שמעה את קולו החזק ולכן הזמינה משטרה ואף ציינה חיכוכים עם השכנה בעבר. לטענתה, השוטרים הגיעו ולקחו את דרכוניהם, והיה בידם טבלט. השוטרים לא אמרו דבר ואזקו את הנאשם עם ידיו מאחורה, והיא אף אישרה שצולמה בתחנה על ידי השוטר אך טענה כי הסימן שנחזה בידה ישן.

12. ישנן סתירות פנימיות בעדותה של ג'מילה, ואף ניכרה מגמת צמצום בעדותה וכך גם רצונה להגן על הנאשם. בנסיבות אלה קיים קושי לבסס ממצאים על דבריה והסבריה. לשם הדוגמא, נראה כי תחילה ביקשה ג'מילה להסתיר כי שהנאשם שתה אלכוהול עובר למועד הגעת השוטרים לדירה. רק לאחר שהנאשם מסר בבית המשפט כי שתה (ש' 4, בעמ' 9 לפרו') שינתה גרסתה וסיפרה כי שתה מעט וודקה - "50 גרם" (ש' 11, בעמ' 9 לפרו'). בנוסף, הסבריה של ג'מילה באשר לנפילת הצלחות, לקולו של הנאשם, ולאדמומיות בידה אינם משכנעים ולא ניתן לבסס ממצאי עובדה. יחד עם זאת, למרות ההסברים המצמצמים ובלתי סבירים שניתנו על ידה, יש בגרסתה הבסיסית כדי לתמוך ולו במידה מסוימת בגרסת השוטר חילף באשר למצב הדירה ומצבה שלה בעת האירוע. כך אישרה בעדותה כי נשברו צלחות בדירה, לטענתה שתיים, כי בכתה, כי נחזה סימן אדום על ידה וכי הנאשם דיבר בקול חזק (לטענתה זהו קולו) מה שהביא לכך שהשכנה הזעיקה את המשטרה. כמו כן, תמונות ג'מילה ת/1 אשר צולמו על ידי השוטר חילף בתחנה (ויוער כי ג'מילה העידה כי הייתה מודעת לצילום על פי עדותה) תומכות אף הן בדברי השוטר לסימני אדמומיות אצל בת הזוג של הנאשם.

13. אל מול האמור עדות הנאשם במסגרת פרשת ההגנה. על פי גרסתו, הלך עם ג'מילה ביום האירוע להוציא כסף המגיע לה ולאור בעיה עם דרכונה לא ניתן היה לקבלו בדואר. לדבריו: "באנו הביתה אני כעסתי על ג'מילה: למה הכל לא עשית ברור באזובקיסטן. בגלל זה לא נותנים כסף. פה זה ככה. פה חוק זה חוק. והיא בכתה כמו ילד...." "היא בכתה. אני אמרתי לה: לא צריך לבכות, את תקבלי את הכסף. אבל הדרכון שלך צריך להיות ברור. אני דיברתי בקול רם. מתי שאני מתעצבן אני מדבר בקול רם. הקול שלי גבוה קצת." (ש' 20, בעמ' 23 לפרו'). עוד ציין בעיות עם השכנה אשר הזמינה את המשטרה ומסר כי התלונן והזמין משטרה בעניינה, בגין רעש, 10 ימים קודם לכן.

14. לדבריו: "ג'מילה עשתה אוכל צ'יק צ'ק. וודקה לקחתי. אני שותה לפני האוכל. קצת שתינו. ופתאום אני לא יודע, רציתי לשטוף ידיים או משהו רציתי לקום והשולחן עם הרגל שלי נגעתי בו, ונפלו צלחות אחת או שתיים, כוס עם רגל ששתיים בה יין, גם זה נפל. ופתאום משטרה. הדלת הייתה פתוחה." (ש' 30, בעמ' 23 לפרו'). "פתאום המשטרה הגיעה, נכנסו שלושה ארבעה שוטרים. אני מדבר ואומר: זו אישה שלי, אני לא הרבצתי. לא עשיתי שום דבר. והם בכל זאת הוציאו אותי מהדירה שלי כמו היטלר." (ש' 2, בעמ' 24 לפרו').

הנאשם סיפר כי אזקו אותו ברגליים ובידיים מאחורה. הכניסו אותו בכוח לרכב וכי לו ירד דם מהרגל, ולטענתו, הסימנים השחורים על רגליו נגרמו מהאזיקים ואף נגרמו לו סימנים שחורים בידיו, כי האזיקים היו סגורים חזק. עוד סיפר כי רמת הסוכר בדמו ירדה והוזמן אמבולנס לתחנת המשטרה אך הוא לא רצה להתפנות לבית החולים. בנוסף טען כי שוטר אחר חקר אותו ולא השוטר גבסו.

15. הנאשם אישר שאמר לשוטר חילף **"אתה בן זונה"** (ש' 21 בעמ' 24 לפרו') אך טען שלא איים על השוטר שישחט אותו. **"אני לא אמרתי: אני אשחט אותך. את המילים: הלוואי שהילדים שלך ימותו וכל המשפחה שלך, מה זה קשור? מה פתאום? גם לי יש ילדים, אני לא אניד דבר כזה. אני אמרתי לו שאנחנו נגיע לבית משפט ואני אראה לו מה זה. אני לא אמרתי לו: אתה תצא מהמשטרה לא תישאר יום אחד במשטרה. מה אני שופט שאני אניד לו דבר כזה?"** (ש' 4, בעמ' 25 לפרו'). לטענת הנאשם, מיד כשהגיעו השוטרים מסר להם את דרכונה של ג'מילה ואת תעודת הזהות שלו שהיו בכיסו, השוטר כתב את המספר זהות שלו בטבלט ואמר **"אהה, עברין אתה"**. (ש' 15, בעמ' 25 לפרו'). לדברי הנאשם כשיצא מתחנת המשטרה עמדו 3-4 שוטרים בחוץ והוא אמר לשוטר חילף בן זונה (ש' 22, בעמ' 25 לפרו').

16. בנוסף מסר: **"אני אמרתי לו היטלר. אבל לא אמרתי לו הלוואי שאמא שלך תמות. מה אכפת לי מאמא שלו. לא אמרתי שאמא שלו זונה..."** (ש' 28, בעמ' 25 לפרו'). בעת עדותו שב וחזר הנאשם על המילה היטלר - כמילת גנאי המתארת את התנהגות המשטרה כלפיו, כך לדוגמא: **"הם התנהגו כמו היטלר יותר גרוע. הם עושים... היטלר עוד היה בן אדם טוב."** (ש' 8, בעמ' 27 לפרו'). **"כן אני אומר את זה. ואני יודע בדיוק מה היטלר עשה לסבא שלי ולכל היהודים"** (ש' 18, בעמ' 27 לפרו'). **"אני אומר לך גם היום וגם מחר שהם היטלרים ומתנהגים כמו היטלרים"**. (ש' 8, בעמ' 29 לפרו'). כן טען כאמור כי ביקש מים בתחנת המשטרה ולא קיבל. טענה אותה לא אישר השוטר חילף שאת עדותו מצאתי לאמץ. הנאשם אישר כי לא הוכה על ידי השוטרים. לדבריו התרגז משהשוטרים נכנסו לדירה מבלי לדפוק בדלת, טען כי לא צעק על ג'מילה וטען כי קולו גבוה ולאחר מכן אישר **"נכון הרמנו את הקול"**. (ש' 33, בעמ' 27 לפרו'). הנאשם הסביר שלמרות שאמר לשוטר חילף שיתלונן עליו, לא פנה למח"ש. לדבריו, כיוון שברוסיה גדל אחרת. באשר לנסיעה חזרה הביתה לאחר החקירה סיפר: **"באנו על יד הבית הוא (השוטר חילף - ד.א) דיבר איתי יפה, אני דיברתי איתו יפה. אני בעיניים שלי זוכר שאני גם ביקשתי ממנו סליחה. אני אמרתי לו: סליחה, אמרתי בן זונה, על זה סליחה. טוב שהזכרת לי את זה. הוא גם אמר לי: יורי סליחה ולחץ לי יד. ירד מהאוטו נתן לי יד, לחץ לי יד. וקצת הרגשתי אותי אחר. יותר טוב הרגשתי"**. (ש' 17, בעמ' 30 לפרו').

17. במהלך עדותו צעק הנאשם והתלהם התלהם, היה אגרסיבי מאוד, וניכר היה כעסו ותחושתו כקורבן האירוע. לתחושתו, פלשה המשטרה לביתו, מבלי לדפוק בדלת, ולטענתו אף ללא סיבה. התרשמתי היא כי הנאשם אכן חש כקורבן האירוע, אך הוא כשל מלשכנע או להסביר מדוע לטעמו התנהלות השוטרים בדירה כלפיו הייתה שלא כדון, למעט טענותיו בדבר עצם כניסת השוטרים למקום וסגירת האזיקים בחוזקה. גרסתו של הנאשם ביחס לאירוע בדירה הייתה מצמצמת וכזו המנסה להסיר ממנו אחריות לאשר התרחש. אינני מוצאת לאמץ את גרסתו לפיה לא דחף, לא התנגד למעצר, או לא איים על השוטר חילף ו"רק קילל" בראי הראיות המצביעות כי פעל כאמור. כאמור, עדותו של השוטר חילף מהימנה יותר ונתמכת במזכר ת/2 אשר הוגש בהסכמה. דברי השוטר חילף **"אין לי אינטרס לדפוק בן אדם. אני לא סתם אומר דברים"** (ש' 18, עמ' 24 לפרו') הגיוניים, ולא התרשמתי ממנו כמי שיטפול על נאשם האשמות שווא חמורות.

18. לבסוף, ביקשה המאשימה להגיש את **ת/5**, הודעת הנאשם במשטרה מיום האירוע אשר התקבלה על תנאי. ב"כ הנאשם התנגדה להגשת ההודעה כראיה ובכל מקרה טענה כי משקלה אפסי לאור העובדה שלא תועדה בתיעוד חזותי בהתאם להוראות החוק. באשר לסוגיית התיעוד החזותי: מטעם המאשימה העיד **השוטר גבסו** אשר נטען כי גבה את הודעת הנאשם (לטענת הנאשם שוטר אחר גבה את ההודעה). לפי דברי השוטר גבסו, בעת גביית ההודעה בוצע תרגום על ידי שוטרת דוברת רוסית. עוד פירט כי צילום חזותי נערך באופן אוטומטי באמצעות המערכת המותקנת בחדר החקירות, אך במקרה זה, בשל תקלה טכנית, לא נשמר התיעוד. לדבריו נתן דעתו לכך רק לאחר שנערכה אליו פנייה על ידי מדור תביעות בחודש דצמבר 2018.

19. השוטר גבסו הפנה בהקשר זה למזכר אשר סומן **נ/1** נושא תאריך 26.12.2016 וטען כי נפלה בו טעות סופר משהתאריך שנכתב על גביו הוא 26.12.2016 בעוד שהמזכר נכתב ב- 26.12.2018. לדבריו, נערכה אליו פניה בקשר לאמור ביום 23.12.18, והוא ראה והשיב על הפניה ביום 26.12.2018. לאחר שעומת עם העובדה שתאריך ה- 26.12.2018 אינו מתיישב עם העובדה שהסנגורית קיבלה לידה את המזכר ביום 25.12.2018, כך שאין המדובר בטעות סופר ביחס לשנה בה נכתב המזכר השיב שאינו זוכר מתי רשם את המזכר **נ/1**, אך הדבר בוצע לאחר שנערכה הפנייה על ידי התובע כמפורט **בת/6**. על פי **ת/6**, תכתובת הודעות מייל בין התובע לגורמים בתחנת המשטרה והשוטר גבסו בקשר לתיעוד החזותי של החקירה, פנה התובע ביום 18.12.2018 לגורמים הרלבנטיים בתחנת מסובים בעניין, הפנייה הועברה לשוטר גבסו ביום 19.12.2018 והוא השיב ביום 23.12.2018 לגורם אשר פנה אליו: **"בשל תקלה טכנית לא נשמרה החקירה ועל כן לא נצרב דיסק"** והתבקש לערוך מזכר מסודר בעניין ולשלחו לתובע.

20. עיין במזכר **נ/1** מעלה תהיות באשר להסברו של השוטר גבסו בדבר טעות הסופר בתאריך המזכר לפיה כאמור טען כי בטעות נרשם כי נכתב בשנת 2016. זאת מאחר שלמרות שהמזכר **נ/1** נכתב בחודש דצמבר 2018 אף על פי עדותו של השוטר גבסו עצמו, מהמלל שבגוף המזכר ניתן לחשוב ולהבין כי נכתב בזמן אמת, בשנת 2016, בעת החקירה ממש ומיד לאחריה ובכך טעם לפגם של ממש. וזהו נוסחו של **נ/1**: **"היום בסיום חקירתו של החשוד בדקתי את מערכת ענבל אבל בשל תקלה טכנית לא נשמרה החקירה לכן לא נצרב הדיסק וצורף לתיק" (ההדגשה איננה במקור - ד.א.)**. בהקשר זה יש לציין כי יום חקירת הנאשם היה יום 26.12.2016 על פי **ת/5**. אין צורך להזכיר כי מזכרי שוטרים מוגשים כראיה כדבר שבשגרה לבית המשפט, ואף נהנים פעמים רבות מאמון בית המשפט. הגם שבמקרה זה לא היה במזכר **נ/1** כדי להביא לפגיעה בהגנת הנאשם, הרי ברור שהפגיעה הפוטנציאלית ממעשים מסוג זה אדירה. המפורט לעיל מלמד על הצורך בבדיקה מעמיקה אצל משטרת ישראל באשר לאופן וסיבת כתיבת המזכר הנדון וכן על הצורך בריענון הנהלים באשר לאופן בו יש לבצע השלמת חקירה נדרשת מסוג זה ובכלל. **בנסיבות אלה, תועבר הכרעת הדין למפקד מחוז תל אביב וראש אח"מ במשטרת ישראל אשר יואילו לפעול לבירור המקרה וריענון הנהלים או עדכונם במידת הצורך.**

21. לגופו של עניין, במקרה דנן לא נגרמה כאמור פגיעה בהגנת הנאשם מההתנהלות המפורטת לעיל אשר נחשפה תודות לערנותה של הסנגורית. בנוסף, וחרף ההתנהלות, התרשמתי כי בשל תקלה בלבד, ולא מעבר לכך לא נשמר תיעוד חזותי של הודעת הנאשם. בנוסף, מניהול המשפט עלה כי הנאשם דובר עברית, הגם שאין המדובר בשפת אימו. כן מצאתי, בניגוד לנטען על ידי הנאשם, כי השוטר גבסו הוא זה אשר גבה את הודעת הנאשם. בנסיבות האמורות, מצאתי לקבל את הודעת הנאשם **ת/5** כראיה בתיק חרף הפגם שנפל באשר לתיעוד החזותי של החקירה, שכן אינני מוצאת כי זה יורד לשורש העניין אף לאחר בחינת שאלת פסלות ההודעה בהתאם למבחנים הידועים. יחד עם זאת לא יהיה במפורט בה כדי לבסס מימצאים לחובת הנאשם.

דין והכרעה

22. מן הראיות אשר פורטו נראה כי הונחה התשתית הראייתית הנדרשת להוכחת האמרות המיוחסות לנאשם בכתב האישום. הן ביחס למלל האיום לפיו איום כי ישחט את השוטר חילף ויפגע במשפחתו והן באשר לדחיפת השוטר והשימוש בכוח או באיומים למנוע מעצר (ראו עדות השוטר חילף וזכ"ד מור גיאן (נ/2)). בנוסף, משמצאתי ליתן אמון בגרסתו של השוטר חילף אשר חלקים נרחבים ממנה נתמכו כאמור בת/2, אני מוצאת כי גרסתו לפיה סרב הנאשם להזדהות ולמסור מספר תעודת זהות מהימנה, גם אם עניין זה אינו מוזכר בת/2 על ידי השוטרת מור ג'יאן ומבלי שנעלם ממני כי השוטר חילף לא זכר פרט זה, שהוא מינורי יחסית להתפתחות האירוע, והיה צורך בריענון זכרונו בדוח הפעולה שערך. כמו כן, מלל הקללות הנטען בכתב האישום הוכח, בהסתמך על עדות חילף, ת/2 ועדות הנאשם עצמו אשר אישר כי קילל את השוטר חילף בעת האירוע בן זונה והיטלר.

23. אינני מוצאת כי נפל פגם בהתנהלות השוטר חילף בעת שהגיע למקום ונכנס לדירה. זאת על בסיס עדותו של השוטר חילף בדבר הדיווח אודות האירוע על ידי המודיעה כפי שהעיד. פנייתו של השוטר חילף אל הנאשם מיד כשהגיע לדירה ודרישתו כי יזדהה היא לגיטימית לאור החשש לשלומה של ג'מילה. משכך, השוטר חילף הוא בגדר מי שביצע תפקידו כחוק. עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו היא עבירה התנהגותית הדורשת כוונה מיוחדת להפריע או להכשיל, נדרשת מודעות כלפי טיב המעשה לעניין היסוד הנפשי ובנוסף כי למודעות תתווסף שאיפה או מטרה להפריע או להכשיל את השוטר. באשר לרכיב העובדתי, הפרעה או הכשלה זכו לפרשנות רחבה, כשהתנאי הוא שיהיה במעשה "מסוגלות אובייקטיבית להפריע" לשוטר במילוי תפקידו כחוק (ראו: י.קדמי "על סדר הדין בפלייליים", מהדורה מעודכנת, תשס"ו - 2006, חלק שלישי, עמ' 1657-1880).

24. סירובו של הנאשם למסור את מספר תעודת זהות או את תעודת זהות כשהתבקש לעשות כן היא בגדר הפרעה לשוטר. היסוד הנפשי של העבירה נלמד מן הנסיבות, ובמקרה זה, עולה באופן ברור אף מהתנהגותו של הנאשם בהמשך האירוע, ככל שלא יקבע שחל בעניינו סייג השכרות לאחריות פלילית. גם ביחס **לעבירת האיומים** המיוחסת לנאשם ובראי התנהלותו, לאחר שהוכחה אמירת מלל האיום המיוחס לו בכתב האישום, מצאתי כי ניתן ללמוד על קיומו של היסוד הנפשי הנדרש להרשעה, בדמות כוונה להפחיד או להקניט, אצל הנאשם.

25. בעבירה על פי סעיף 47(א) לפסד"פ שעניינה שימוש בכוח או איומים כדי למנוע מעצר, על המעצר להיות מעצר חוקי, והשימוש בכוח כולל מנעד פעולות ואף כאלה שאינן באות בגדר תקיפה. נתתי דעתי לטענת ההגנה לפיה לא הובהר בכתב האישום כיצד התנגד הנאשם למעצר ואף לטענת ההגנה לפיה התנגדותו של הנאשם למעצר הייתה לגיטימית משמעצרו היה בלתי חוקי. כן שקלתי את הטענת ההגנה לפיה השוטר חילף לא ציין כי הזהיר את הנאשם, הסביר לו את הדברים, או אמר לו באופן ראוי מדוע נכנס לדירה. לאחר בחינת טענות ההגנה - מצאתי כי דיין להידחות.

26. במקרה דנן מסקנתי היא כאמור כי השוטר חילף ביצע תפקידו כחוק, לאור חשש לשלומה של ג'מילה עת הגיע ונכנס לדירת הנאשם. אינני מוצאת כי נפל פגם בהתנהלות השוטר חילף המצדיקה דחיפתו והתנגדותו למעצר, חרף טענות הנאשם בדבר יחסו של השוטר חילף אליו בדירה. נראה כי תרעומת הנאשם נוגעת לכניסת המשטרה לביתו מבלי לבקש את רשותו, ואולם הובהר לעיל כי התנהלות זו הייתה בהתאם לסמכויות השוטר וסבירה בנסיבות העניין. מניתוח העדויות ואימוצה של גרסתו של השוטר חילף עולה כי הנאשם התנהל באופן פרוץ בדירה, קילל ואיים, כי ג'מילה נראתה בוכייה ומפחדת ואף נחזתה אדמומיות על ידיה. משכך, בעת מעצרו של הנאשם קם חשד סבר כנגדו לביצוע

עבירה בת מעצר. בנסיבות אלה, החלטתו של השוטרי חילף לעצור את הנאשם לאור התנהגותו היא סבירה לחלוטין. בנוסף, ומשמצאתי ליתן אמון בגרסת השוטרי חילף, אני מקבלת גרסתו בעת עדותו, תוך שהפנה לדוח הפעולה שערך, לפיה וכפי שנכתב בדוח הפעולה, הודיע לנאשם כי הוא עצור בגין חשד לתקיפה, העלבת עובד ציבור ואיומים (ש' 27, בעמ' 21 לפרו').

27. בנסיבות אלה מעצרו של הנאשם היה חוקי, ודחיפת השוטרי חילף על ידי הנאשם והסירוב להגיש ידיו על מנת שהשוטרי יאזוק אותו, גם הם בגדר התנגדות למעצר - הדברים עלו באופן ברור בעדותו של השוטרי חילף, והוא אף נחקר בהקשר זה על ידי הסנגורית. גם אם נפל פגם מסוים בניסוח המלל בכתב האישום בהקשר זה, אין המדובר בפגם היורד לשורש העניין, וניתנה לנאשם הזדמנות להתגונן מפני העובדות המקימות את העבירה בעת המשפט. בנסיבות המתוארות אף אינני מוצאת כי השימוש המסוים בכוח לשם איזוק הנאשם ומידתו היה בלתי סביר, ומבלי להקל ראש בטענת הנאשם לפיה סגירת האזיקים גרמה לו לסימנים על רגליו וידיו.

28. הנאשם אף הואשם בביצוע עבירה של העלבת עובד ציבור, על בסיס הקללות אשר השמיע כנגד השוטרי חילף "יא בן זונה בן אלף". הגם שבכתב האישום פורט שהנאשם כינה את השוטרי חילף **היטלר** בתחנת המשטרה, והנאשם אף אישר את הדברים וכינה את השוטרי חילף היטלר גם באולם - על פי עובדות כתב האישום לא יוחסה בגין כינוי זה עבירה של העלבת עובד ציבור.

29. בדנ"פ 7383/08 **אונגרפלד נ' מדינת ישראל** (11.07.2011) (להלן: "**דנ"פ אונגרפלד**"), ציין בית המשפט כי היסוד העובדתי של העבירה דורש מעשה העלבה בתנועות, מילים או מעשים ולצדו כי העלבה תעשה כלפי עובד ציבור בעת שהוא ממלא תפקידו או בנוגע לתפקידו. היסוד הנפשי דורש קיומה של מחשבה פלילית רגילה (מודעות לטיב המעשה והתקיימות הנסיבות). עוד הובהר כי העבירה נועדה למנוע מאדם לבטא מסר שלילי שיש בו השפלה, ביזוי, ופגיעה "**בליבת כבודו האיש של עובד הציבור בקשר עם מילוי תפקידו**" וכי יש צורך באיזון פנימי בין ההגנה על ערך חופש הביטוי לבין השמירה על הערך המוגן העיקרי בעבירה של העלבת עובד ציבור שהוא "**שמירת תקינות תפקידו של השירות הציבורי והבטחת יכולתו לקיים אחריותו כלפי הציבור, כמו גם פריסת הגנה על עובד הציבור האינדיבידואל מפני מעשי השפלה והעלבה וביזוי המוטחים בו בעת מילוי תפקידו או בנוגע למילוי תפקידו...**". המבחנים שנקבעו בדנ"פ **אונגרפלד** משלבים מרכיב תוכני, כך שמושג ההעלבה יצומצם "**למעשים קיצוניים של פגיעה קשה בליבת כבודו של עובד הציבור**" לצד מבחן הסתברותי, כך שצריכה להתקיים "**ודאות קרובה - לכך שמעשה ההעלבה יביא לפגיעה קשה בתפקודו של השירות הציבורי**".

30. ראו גם: רע"פ 229/12 **צבי כהן נ' מדינת ישראל** (16.10.2012) וכן ע"פ 7340/10 **פלוני נגד מדינת ישראל** (24.6.2013) שם זוכה הנאשם מעבירת העלבת עובד ציבור כשכינה את השוטרים בעת מעצרו "**בני זונות... שוטרים מזדיינים**". בית המשפט ציין כי "**חרף הבוטות של הדברים, אין לראות בדברים אלה שנאמרו בלהט הרגע משום התבטאויות שעלולות לפגוע בתפקוד המשטרה או כאלה שפוגעות בליבת כבודם של השוטרים, כפי שנדרש על-פי ההלכה הפסוקה**". ראו עוד רע"פ 5991/13 **סגל נ' מדינת ישראל** (2.11.2017) שם צומצמה עוד תחולת העבירה ביחס לחופש הביטוי הפוליטי, בפרט בקשר לעובדי ציבור בכירים. באותו עניין חזר בית המשפט העליון על המבחנים אשר נקבעו בדנ"פ **אונגרפלד**, הגם שהשופט עמית העלה ספק בשאלה האם יש להחיל על קללות וגידופים בטהרתם, שמטרתם העיקרית ביזוי והשפלה, את הפרשנות המצמצמת לעבירה.

31. לאחר בחינת נסיבותיו של המקרה דן אל מול המבחנים שנקבעו בדנ"פ **אונגרפלד** - מצאתי להורות

על זיכוי הנאשם מביצוע העבירה. ביצוע עבירת העלבת עובד ציבור המיוחסת לנאשם בכתב האישום מכוונת למילים "יא בן זונה בן אלף" והתרשמותי היא כי הדברים נאמרו מפיו בלהט האירוע, מתוך תחושת קורבנות וביקורת כלפי כניסת המשטרה לביתו ללא רשות, אותה התרשמתי שחש בפן הסובייקטיבי (והגם שכפי שקבעתי, כניסת השוטרים הייתה כחוק). בנוסף, אין המדובר בגידופים אישיים. בנסיבות אלה, אינני סבורה כי המדובר במעשה קיצוני של פגיעה קשה בליבת כבודו של עובד הציבור, כנדרש על פי המבחן התוכני. בנוסף, ההסתברות שיש בדברים כדי לפגוע פגיעה קשה בתפקוד השירות הציבורי נמוכה ביותר.

32. מסקנתי ביחס למבחן ההסתברותי איננה משתנה גם אם אתיחס לכינוי השוטר חילף על ידי הנאשם היטלר, הגם שעל פי עובדות כתב האישום כאמור לא נטען כי המדובר באמירה המקימה את העבירה. אמנם, גם בכינוי היטלר הביע הנאשם מורת רוח מהתנהלות המשטרה, בין היתר על כך שלטענתו לא קיבל כוס מים כשביקש, ועל התנהלות המשטרה כלפיו בכלל, כפי שפורטה מפיו. בנוסף, נתתי דעתי לרקע התרבותי השונה ממנו מגיע הנאשם משאינו יליד הארץ (כשאף ציין כי בני משפחתו נספו בשואה). למרות זאת, אין ספק כי שימוש בכינוי היטלר כלפי השוטר ואף אם כדי להביע מורת רוח על דרך פעולתו, היא מעשה נפסד אשר יכול להגיע כדי פגיעה בליבת כבודו של עובד הציבור.

33. יחד עם זאת, ואף לאחר עיון בפסיקה ובכלל זאת רע"פ 591/15 **חביבי נ' מדינת ישראל** (8.2.2015) (להלן: "**עניין חביבי**") ורע"פ 462/18 **מרדכי יוסף נ' מדינת ישראל** (21.5.2018) (להלן: "**עניין יוסף**"). בנסיבות האירוע הנדון אשר פורטו בהרחבה לעיל, אינני מוצאת כי קיימת וודאות קרובה לכך שמעשה ההעלבה יביא לפגיעה קשה בתפקוד השירות הציבורי ואף בשים לב לכך שהנאשם כינה את השוטר חילף היטלר ובן זונה בתחנת המשטרה, ואף אם כונה על ידו כך גם בדירה (הגם שעובדה זו לא פורטה בכתב האישום) (ראו והבחינו **עניין חביבי ועניין יוסף**). משהאמרות המיוחסות לנאשם בכללותן אינן עומדות בתנאי המבחן ההסתברותי שנקבע בדנ"פ **אונגרפלד** ומשהמדובר במבחן מצטבר למבחן התוכני- אני מורה על זיכוי של הנאשם מביצוע עבירה של העלבת עובד ציבור גם תוך התייחסות לכינוי היטלר.

טענות הגנה כלליות

34. טרם סיום, יש לפנות ולבחון מספר טענות הגנה כלליות אשר הועלו בדמות הטענה לתחולת סייג השכרות על נסיבות המקרה, הטענה לפגיעה בזכות הנאשם להליך הוגן, משלא הוזנה ולא נחקר אודות העבירות המיוחסות לו כנגד השוטר חילף ואשר בוצעו על פי הנטען בכתב האישום בדירה, הטענה לקיומם של מחדלי חקירה שצריכים להביא לזיכוי הנאשם והטענה לכך שאין בתיק אישור שפיטה כנדרש.

סייג שכרות

35. ביחס לעתירת המאשימה להרשיע את הנאשם בעבירת האיומים, עבירה של הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו כחוק ושימוש בכוח או באיומים כדי למנוע מעצר חוקי טענה ההגנה לתחולת סייג השכרות לפי סעיף 34(ט) לחוק העונשין. לטענתה, היה הנאשם שיכור בעת האירוע, תוך שהפנתה לדברי השוטר חילף בהקשר זה, ומשכך יש לזכותו מביצוע העבירות הדורשות הוכחת יסוד נפשי של כוונה מיוחדת ומטרה. סעיף 34(ט)(ב) **לחוק העונשין** קובע: "**עשה אדם מעשה במצב של שכרות והוא גרם למצב זה בהתנהגותו הנשלטת ומדעת, רואים אותו כמי שעשה את המעשה במחשבה פלילית, אם העבירה היא של התנהגות, או באדישות אם העבירה מותנית גם בתוצאה**".

לצד זאת, לא ניתן לייחס למבצע השיכור, ואף זה אשר גרם למצב זה בהתנהגותו הנשלטת ומדעת, רצון בהתקיימותו של המניע להתנהגות או בהשלמת מטרת ההתנהגות, הנדרשות לצורך הרשעה בעבירות מטרה ובעבירות הדורשות כוונה מיוחדת, דוגמת עבירות איומים והפרעה לשוטר במילוי תפקידו כמו גם שימוש בכוח או איומים למנוע מעצר (ראו רע"פ 6382/11 קאדריה נ' מדינת ישראל (9.6.2013) וע"פ 8274/13 מדינת ישראל נ' אבו ראס (12.6.2014)).

36. לשם הוכחת הגנת שיכרות על הנאשם להראות כי היה נתון תחת השפעת חומר משכר בעת ביצוע העבירה, כי היה חסר יכולת של ממש, בשעת המעשה, להבין את שעשה או את הפסול במעשיו על פי סעיף 34ט(3) לחוק העונשין, וכן קשר סיבתי בין שני התנאים שלעיל כשהבסיס למסד הראייתי של ההגנה הוא גרסת הנאשם עצמו, והכלל הוא כי לא ניתן לטעון טענות עובדתיות חלופיות. במקרה דנן, גרסת הנאשם עצמו שוללת את תחולתו של הסייג משהנאשם טען נחרצות כי לא היה תחת השפעת חומר משכר בעת האירוע. לדבריו: **"וודקה לקחתי. אני שותה לפני האוכל. קצת שתינו"** (ש' 2, בעמ' 24 לפרו'), ועוד: **"אני שותה דליים של אלכוהול, הכוונה היא שכמה שאני שותה אני לא אהיה מסטול. אני אדם שיש לו כבוד. המשפחה שלנו מכירים אותם."** (ש' 4, בעמ' 29 לפרו').

37. משעל פי גרסתו הברורה של הנאשם, לא היה שיכור בעת האירוע וכך גם על פי גרסת ג'מילה בת זוגו, נראה שלא מתקיים התנאי הראשון לתחולת הסייג, בהעדר ראייה ברורה אחרת להיותו שיכור למעט דברי השוטר חילף לפיה הדיף ריח אלכוהול חזק, שלא די בהם כדי לבסס תחולתה של ההגנה. בנוסף, מעדות הנאשם בבית המשפט עולה כי הוא זוכר היטב את הרקע הנתון על ידו לאירוע ואף את השתלשלות האירועים מאז הגיעה המשטרה לדירה ומסביר את ההתנהלות. בנסיבות אלה, קביעתי היא כי לא הונח המסד הראייתי הנדרש לתחולתו של סייג השכרות, מלאה או חלקית, והטענה לתחולת סייג השכרות נדחית (ראו והבחינו ת"פ (י-ם) 62739-06-16 מדינת ישראל נ' גאולה (26.7.2017) והפסיקה המוזכרת שם).

העדר אזהרה וחקירה

38. לטענת ההגנה וכפי שעולה מהודעת הנאשם ת/5, הנאשם לא הוזהר בעת גבייתה בדבר חשדות הנוגעים לאיומים, הפרעה לשוטר, התנגדות בכוח או איומים כדי למנוע מעצר והעלבת עובד ציבור אשר בוצעו על פי הנתון בדירה, ולא ניתנה לו כל הזדמנות לשטוח גרסתו. ברור וידוע כי מן הראוי להזהיר את הנאשם בגין כלל החשדות המיוחסים לו בעת חקירתו ואף ליתן לו הזדמנות למסור גרסתו והסבריו בקשר לחשדות בעת גביית ההודעה. קיימים מקרים בהם יביא מחדל כאמור לזיכוי הנאשם. יחד עם זאת, כידוע, המחוקק לא קבע חקירה פלילית כתנאי מוקדם והכרחי לניהול הליך פלילי. העדר חקירה אינו שולל את הסמכות להגיש כתב אישום ויש לבחון בכל מקרה ומקרה את השלכות המחדל ועוצמתו, האם פגע בקיומו של הליך הגון ומהי מידת הפגיעה (ראו בהקשר זה: ע"פ (נצ') 84240-04-17 פלוני נ' מדינת ישראל (23.1.2018)).

39. בת"פ (ת"א) 13936-01-17 מדינת ישראל נ' ציוני (6.1.2019) (להלן: **"עניין ציוני"**) ציינה כב' השופטת תבור כי הזכות להליך הגון כוללת בחובה את חובת החקירה וכי הגנה מן הצדק היא נגזרת של זכות זו. באותו עניין מצאה לזכות את הנאשם מן העבירות אשר יוחסו לו באישום השני משלא נחקר לגביהן, לאחר בחינת הפגם בנסיבותיו על פי המבחן המשולש שנקבע בע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ, פ"ד נט(6) 776, 807 (להלן: **"הלכת בורוביץ"**) והקביעות ברע"פ 1611/16 מדינת ישראל נ' ורדי (31.10.2018) (להלן: **"עניין ורדי"**). הסנגורית מבקשת ללמוד גזירה שווה מעניין ציוני לעניינו.

40. כידוע, על פי מבחן שלושת השלבים אשר נקבע בהלכת בורוביץ, ראשית יש לזהות את הפגמים שנפלו עמוד 10

ולעמוד על עוצמתם. ככל שאלה זהו יש לבחון בשלב השני אם קיימת פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות בניהולו של ההליך, תוך איזון בין האינטרסים השונים ובין היתר, חומרת העבירות, עוצמתן של הראיות, נסיבות הנאשם וקורבן העבירות, מידת הפגיעה ביכולתו של הנאשם להתגונן, הפגיעה בזכויותיו של הנאשם והנסיבות לגרימתה, השאלה אם פעלה הרשות בזדון או בתום לב ומידת אשמה. השלב השלישי עניינו במלאכת האיזונים בין האינטרסים התומכים בהמשך קיומו של ההליך לאור האינטרס הציבורי לצדו במקרה הקונקרטי הנמצא בפני בית המשפט לבין האינטרסים השוללים המשכו בנסיבותיו. כן הוסיף בית המשפט כי: **"ביטולו של הליך פלילי מטעמי הגנה מן הצדק מהווה מהלך קיצוני שבית המשפט אינו נזקק לו אלא מטעמים חריגים". בעניין ורדי**, שעניינו הגנה מן הצדק בקשר לאכיפה בררנית, מצא כב' השופט מלצר כי יש להרחיב של תחולת ההגנה גם למקרים בהם נפלו מחדלים במעשי הרשות או נפל פגם בהעמדה לדין גם כאשר אין המדובר בשרירותיות מכוונת אלא במעשים רשלניים או בשל טעות בתום לב. משמעות הדברים על פי השופט מלצר היא כי באותם מחדלים או מעשים רשלניים יש משום פגם הפותח את שערי המבחן התלת שלבי אשר נקבע בהלכת בורוביץ. יחד עם זאת הבהיר כי: **"אין בכך כדי ללמד שיש ליחס משקל ממשי לכל טענה באשר לטעות או מחדל מצד רשויות האכיפה, אלא לליקוי מהותי שכזה"**. בנוסף ציין כי יש להעניק בשלב השני של המבחן משקל לכך שהרשות פעלה בתום לב וללא מניע פסול או כוונת זדון כשתוצאת הדברים היא שרק במקרים נדירים וחריגים תקום לנאשם טענת ההגנה מן הצדק במקרה מסוג זה.

41. נתתי דעתי לפגם שנפל במקרה הנדון, הוא העדר חקירה ואזהרה לנאשם במסגרת ת/5. בעת בחינת הפגם בשלב השני למבחן התלת שלבי, נתתי דעתי לכך שהשוטר גבסו לא נשאל מדוע לא הזהיר וחקר את הנאשם אודות חשדות המיוחסים לו בקשר לשוטרים בדירה. כן לא התבקש לעדות הקצין האחראי לחקירה בהקשר זה. בנוסף, מתוך שאלות הסנגורית ועדות השוטר גבסו עולה כי גם ג'מילה לא נשאלה כל שאלה בקשר לחשדות הקשורים להתנהלות הנאשם כלפי השוטר חילף בדירה. עובדה זו מחזקת את ההנחה שהמדובר בטעות בתום לב ולא בהתנהלות מודעת ומכוונת של השוטר גבסו כדי למנוע מהנאשם למסור גרסתו לאירוע.

42. יש לציין עוד ולמעלה מן הצורך, כי בחקירתו ת/5 עומת הנאשם עם הטענה לפיה איים על השוטר חילף כי ישחט אותו ואת משפחתו (הגם שהחקירה התייחסה לאיום בתחנה) ומסר כי לא איים כאמור. בנוסף אף לא נטען ולא בוסס כי נגרם לנאשם כל נזק ראייתי כתוצאה מהפגם שנפל. בנסיבות המתוארות, ומבלי להקל ראש בחשיבות חקירה ואזהרה, בשים לב שלא נטענה, וממילא לא הוכחה כל כוונת זדון או שרירות לב בקשר לפגם אשר נפל, והסיבה לפגם נותרה מעורפלת במידת מה, כמו גם לאור העובדה שהנאשם שטח את גרסתו המלאה בבית המשפט, איני מוצאת כי המדובר בפגם היורד לשורשו של עניין ובפגיעה כה חמורה המצדיקה ביטול האישומים הרלבנטיים הנובעים מן העובדות לגביהן לא הוזהר ולא נחקר הנאשם. זאת בהבחנה **מעניין ציוני** שם ציינה השופטת תבור כי העדר החקירה הייתה החלטה מודעת ומכוונת של היחידה החוקרת שלא לחקור את הנאשם בקשר לחשדות, ובהתאם לכך המדובר בפגיעה מודעת בזכויות הנאשם שם.

מחדלי חקירה

43. טענה נוספת של ההגנה נוגעת לכך שהשוטרים אשר הגיעו למקום לא ביקשו את שמות השכנים שהיו במקום בעת האירוע, למעט שכנה אחת שלא הסכימה למסור עדות (ת/3). פגם נוסף נטען הוא העדר תיעוד חזותי של דירת הנאשם. באשר למחדלי חקירה נטענים, כידוע, קיומם של מחדלי חקירה, ואפילו חמורים אינו מוביל בהכרח לזיכוי הנאשם מטעמי הגנה מן הצדק. בקשר למחדלי חקירה על בית המשפט לבחון האם קיים חשש כי קופחה הגנת הנאשם. זיכוי בשל מחדלי חקירה שמור למקרים בהם לא ניתן כמעט בשום דרך להצדיק את אופן התנהלות הרשויות. המאשימה

איננה חייבת להגיש את הראיה המקסימלית כי אם את הראיה המספקת. על מנת להכריע בנפקות מחדל החקירה ובשאלה האם קופחה הגנת הנאשם יש לבחון את מכלול הראיות. ראו: ע"פ 5019/09 **חליוה נ' מדינת ישראל** (20.8.2013) וכן ע"פ 8447/11 **סולימאן נ' מדינת ישראל**, פסקה 24 (24.9.2011) ע"פ 8187/11 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, פסקה 38 (9.8.2013).

44. במקרה הנדון לא מצאתי שנפל פגם ממשי, וודאי שלא כזה היוורד לשורש העניין, בכך שלא נחקרו או נלקחו שמות השכנים כמו גם בכך שהדירה לא תועדה בתיעוד חזותי. יש לזכור כי בענייננו אישר הנאשם כי היו צלחות שבורות בדירה (וכך גם ג'מילה) ואף מסר הסברו לכך. בנוסף אישר כי צעק עובר להגעת השוטרים למקום ואף אישר קיומה של שכנה בשם אנג'ל אשר נרשם כי הזמינה את המשטרה. מכאן - מסקנתי היא כי בראי מכלול הראיות, לא קופחה הגנת הנאשם, וודאי לא באופן המצדיק זיכוי.

העדר אישור שפיטה

45. טענת ההגנה היא כי פניית מח"ש לנאשם מיום 9.1.2017, המזמינה אותו להגיש תלונה בקשר לאירועים מושא כתב האישום נשלחה לכתובת שגויה - רח' החלוצים 4, אור יהודה, בעוד הנאשם מתגורר ברח' החלוצים 2. בנסיבות אלה, והגם שנשלח למדור תביעות תל אביב אישור בדבר גניזת התיק בקשר לנאשם בשל זניחת התלונה על ידי הנאשם, אין בכך להוות אישור שפיטה כנדרש. בטיעוניה, הפנתה לצורך באישור שפיטה על בסיס הנחיות פרקליט המדינה מס' 2.18 (מדיניות התביעה בתיקי חקירה בהם חשוד בביצוע עבירה מתלונן על שימוש בכוח מצד שוטר). כידוע, הנחיית פרקליט המדינה היא נוהל פנימי ולא מעבר לכך. העדר אישור שפיטה, וודאי בנסיבות המתוארות לעיל, בהן אוחזת המאשימה באישור שפיטה אך מתברר כי הוא פגום, אינו מביא לביטול אוטומטי של כתב האישום. על בית המשפט לבדוק ולאמוד מהו הנזק אשר נגרם.

46. הסנגורית הפנתה לת"פ (ת"א) 45014-12-14 **מדינת ישראל נ' אלקובי**, לע"פ (ת"א) 58750-12-15 **מדינת ישראל נ' אלקובי** (27.3.2017) ורע"פ 3588/16 **מדינת ישראל נ' אלקובי** (27.3.2017) ולקביעות שם, וממקרה זה ביקשה ללמוד גזירה שווה. באותו מקרה, התלוננו הנאשמות כי הותקפו על ידי השוטרים ואף הוכן מכתב למח"ש הממוען לכל אחת מהן אך לא נמצאה כל אינדיקציה שהמכתבים נשלחו. עם חלוף הזמן נשלח אישור למאשימה לפיו תיק המח"ש נגנז בשל זניחת התלונה. באותו מקרה, נטענה הטענה להיעדר אישור שפיטה המקימה הגנה מן הצדק בתחילת ההליך, ואף עלתה הטענה לפיה זכותן של הנאשמות כי תלונתן תתברר. בבית משפט השלום בוטל כתב האישום. הערעור לבית המשפט המחוזי התקבל ונקבע כי יש מקום לשמוע ראיות על מנת לעמוד ולאמוד את הנזק שנגרם למשיבות לעומת הפגם בהתנהלותן המתבטא באי הגשת תלונה. בבקשת רשות ערעור שהוגשה נקבע כי כתב האישום יוקפא לתקופה, במהלכה יגישו המבקשות תלונתן למח"ש ולאחר בירור תתקבל החלטה ביחס לאישור שפיטה.

47. נסיבות המקרה בעניין **אלקובי** שונות מעניינו ולא ניתן ללמוד ממנו גזירה שווה. זאת בפרט מאחר שבועד שבעניין **אלקובי** עמדו הנאשמות על זכותן להגיש תלונה וביקשו לממשה, בעניינו הבהיר הנאשם באופן ברור כי לא ביקש לפעול כאמור. אזכיר כי לגרסתו ועל פי עדותו הסביר הנאשם שלמרות שאמר לשוטר שיפנה להתלונן עליו, לא פנה למח"ש. לדבריו "לא הלכתי להתלונן. אני לא אדם כזה. אני ברוסיה גדלתי אחרת..." (ש' 17, בעמ' 28 לפרו') ועוד "...אני לא רציתי לפתוח עליו תיק. אני רוצה בשקט לחיות. והוא פחד. פתח תיק עליי" (ש' 21-22, בעמ' 28 לפרו'). בנסיבות אלה, והגם שנפל פגם בעת שליחת פניית מח"ש לנאשם, אשר הביא לפגם באישור השפיטה,

אין המדובר בפגם היורד לשורש העניין ומצדיק ביטולו של כתב האישום מטעמי הגנה מן הצדק. על כן הבקשה נדחית.

48. אבהיר עוד, כי גם מבחינת מחדלי החקירה והפגמים כולם כמכלול, לא מצאתי כי אלה מצדיקים ביטולו של כתב האישום בהתאם למבחן שלושת השלבים שנקבע **בהלכת בורוביץ** והקביעות **בעניין ורדי**. יחד עם זאת הסנגורית תוכל כמובן להפנות לפגמים ולמחדלים שנפלו בעת הטיעון לעונש.

סוף דבר

49. לאחר בחינת כלל מפורט לעיל, מצאתי להרשיע את הנאשם בביצוע עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, עבירת הפרעה לשוטר במילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק העונשין, ועבירת שימוש בכוח או באיומים למנוע מעצר לפי סעיף 47(א) לפסד"פ, משהוכחו רכיבי העבירות כנדרש. לצד זאת, ומהנימוקים המפורטים בהכרעת הדין מצאתי לזכות את הנאשם מביצוע עבירת העלבת עובד ציבור על פי סעיף 288 לחוק העונשין.

50. תשומת לב המאשימה להוראתי בסעיף 20 להכרעת הדין לפיה יש להעביר את הכרעת הדין למפקד מחוז תל אביב וראש אח"מ במשטרת ישראל, אשר יואילו לפעול לבירור המקרה וריענון הנהלים או עדכונם במידת הצורך.

ניתנה היום, י"ד אייר תשע"ט, 19 מאי 2019, במעמד הצדדים